

לילי (משמאל) מככבת בסרט "הטרמפיסט"

יהיה טוב יותר מכל דבר אחר. אבל עד מהרה הבחנתי כמה אני מגוונת. גם להלם החזק ביותר מתרגלים בפעם השלישית והרביעית.

סרט מתח

מין ואלימות

סיעתי לאילת במסגרת תפקידי כי כוכבת עירום בסרט ההיפי הטרמפיסט, היתה גולת הכותרת במסכת הפרידות שלי ושל אבידן. הטיפול בהלם שאני קיבלתי אחר כך היה כה חזק ומכאיב, שלא יכולתי עוד להמשיך את חיי נשואי בטוב רב.

נסעתי לאילת מבלי שהיתה לי פרוטה לפורטה. אבל מאחר והייתי על רשימת המשכורות של שחקני הסרט קווייתי שהכל יסתדר כשורה. כעבור יומיים שלושה, כשי התחלתי לסבול מחסרון כיס, טילפנתי אל דויד בתור סוכני ולא בתור בעלי, ושאלתי מדוע אינני מקבלת את שכרי מהפקה. הוא הודיע לי שהוא כבר דאג לקבל את התשלום המגיע לי. אז העזתי לבקש ממנו מעט כסף כדי שאוכל לממן את שהייתי באילת.

למחרת קיבלתי מעטפת אקספורט. כשי כולי מאושרת פתחתי בידיים רועדות כשי הדמעות ניקוות בעיני את המעטפה שי שיגר לי בעלי אהובי. ובכן, מצאתי בתוכה צ'ק על סכום של 25 ל"י. שהיה צריך לספק את כל מחסורי באילת למשך שלושה שבועות. מצורף לצ'ק היה טופס חש"בון ההוצאות האישיות שלי, שהייתי צריכה למלא ולשלוח תורה לאבידן, וכן קבר לה, שהייתי צריכה לחתום עליה ולהחזירה לבעלי כאישור שהכסף הגיע אלי.

אני לא צריכה לספר לכם שברוב חמתי קרעתי את הצ'ק לגזרים. ההיסטריה שי תקפה אותי לא היתה מהמחנות הנעימים לעין. טוב, אל תקחו את זה ללב. אני לא רוצה לסחוט מכם דמעות. סוף סוף הרומן הזעיר הזה שאני מספרת לכם לא נועד להיות סיפור עצוב, כי אם סיפור עליון. כפי שוודאי שמתם לב.

אבל חישוב בעצמכם: האם אין זה עליון ומשעשע לחיות חיים רבי עניין ומתח, כמו אלה שחייתי במשך שנתיים לצידו של דויד אבידן? היום, במבט לאחור, אני יכולה לסכם ולומר שזו היתה כמו סרט מתח. גרוש ב"הרבה אלימות, מעט מין ואהבה, מסוג ה"סרטים שיכולים בהחלט לזכות בחמישה כוכבים.

כמו לכל המלודרמות האלה היה גם לי סרט זה הפיאנדר. אבל על זה בשבוע הבא.

ביניהן, ולפני שאני מספיקה לציין הוא כבר מתחיל לנאום לי נאומים על החופש, הפרטיות, אי ההתערבות, ראשים פרובינציאליים בלתי מפותחים ובכלל מילאתי בכלל, איורפוסטמה מרחובות שבזכותי-זכ"תהלטעום-טעם-של-להיות-מישהו ועוד כל מיני מילמולים שבקבוצתיהם באה תמיד טריקת הדלת וריצה במדרגות, או למעלה (לדירתו הפרטית) או למטה — לרחוב. כן, הרחוב קרץ לדויד מאור. לדעתו נתן לו הרחוב את האפשרות ליצור קשר אמיץ עם הנוער של הארץ הזאת. לא חס וחלילה, הנוער במונחים שאתם חושבים. נוער זה, לדעתו של אבידן, הוא אספסוף לא מפותח במיוחד. אבל כמה פרגיות מפותחות-יתוזה היו בהחלט מסוגלות לגרום לשניו דעתו של דויד אבידן על הנוער הישראלי.

מה שאני רוצה שתדעו הוא, שאפילו לרגע אחד לא פיקקתי באהבתי ומסירי-תו של איש הכוכבים אלי. הייתי רק תוהה על מוזריותה של אהבה זו ומנסה לפרשה. כשהייתי מנסה ליצור דיאלוג עם משוררי ולדבר עימו על נושאי חיינו המשותפים, היתה סטירת לחי מרנינה גומרת לי את כל החשק לדבר. בקיצור, מה שהיה בינינו היה חוסר קומוניקציה חזותית.

לעומת זאת זכיתי בקומוניקציה עם בעלי מהסוג שרק נשים נשואות מעטות יכולות להתפאר בה. במשרדו שבדירה הרעילת היה לדויד טלפון שהיה מחובר ב"אמצעות זמזום אל מכשיר הטלפון שהיה מתקן בדירתנו. כל אימת שעלה הרצון מלפניו לדבר עם אשתו הקטנה והמתוקה, הוא היה מזמזם בזמזם, מזעיק אותי ל"מכשיר ונוהם כדבורה הומיה בכורת.

אותי, הפרימיטיבית המוגבלת, היה ה"משורר הדגול מאיל לשאול שאלות רציני יות בנושאי חיינו ויצירתו. הוא היה מקריא לי שירים שכתב וממתין לשמוע את חוות דעתי. למותר לציין שעניין זה החמיא לי מאוד, למרות סטירות-הלחי המצללות שי קדמו לו.

המשורר

בתפקיד אלוהים

ר שדויד אבידן החליט שהוא לא רוצה לדבר איתי, הוא פשוט ניתק

בחום קוניאק ושחור שהיה גולת הכותרת של הבית.

חדר העבודה, הלוא הוא חדר המיטות, היה חשוף קירות כשהקישוט היחיד בו הוא ציור מעשה ידיו להתפאר של בעלי דאו: אבר מין גברי במימדים קצת יותר מטבעיים. אינני יודעת בדיוק מה רצה דויד לעורר בי בכך שתלה ציור מעין זה בחדר המיטות שלנו, אבל אני מצאתי בציור כל מיני דמויים משעשעים לתמונות קודר שים מהמסורת הנוצרית. אלא שאני לא התפתיתי ולא סגדתי לתמונה, כפי שרצה אולי דויד שאעשה בשעות שהוא נעדר מהבית.

סטירת-לחי

מרנינה

ב דירה זו הייתי נאלצת לבלות יותר ויותר עם עצמי, כי המשורר היה מת נהק ממני לעיתים מזומנות. כל ניתוק כזה היה משאיר אחריו טעם של פרידה. תמיד היה נדמה לי שזו הפרידה האחרונה, או נו שלפני האחרונה. ותודו כי צעירה תוססת אינה יכולה להרגיש מאושרת בצל תמידי של פרידות.

אני זוכרת את הימים בהם הייתי מסתובבת במסכה היצונית של איפור ותלבושות קרב ססגוניות וזאת כדי להסתיר מעיני עצמי ומאחרים את העיפות הנפשית שלי ואת המחסור המשווע בחום ואושר.

רציתי לעמוד בתחרות כדי למשוך את תשומת-ליבו של בעלי המנותק והתחלתי לגסות לחפש מיפלט מרגיע בחוף. כשי יצאתי החוצה הבנתי עד כמה אני חסרת מנוחה ולא מאושרת בתוך מבצרי-בית. תאמינו לי שלא חיפשתי פלירטים, לא כתף גברית שאוכל להישען עליה ולא הצעות ניאוף משולי המדרכות. כל מה שרציתי היו חיוכים חמים של בני-אדם ו-חממאה אחת מעודנת או שתיים מפיו של גבר.

זה היה נורא לחזור לבד אל ארבע הקירות של דירתנו כשההזדמנות היחידה לפגוש את בעלי, מזדמנת לי כשהוא נכנס הביתה בשעה בלתי מוגדרת כרוח סערה, מפליט צרורות מלים, שקשה למצוא קשר

שלום לך בדידות - לילי אחרי ניתוק